

Abstrakt

V diplomové práci se zaměřujeme na vztah člověka a přírody z perspektivy myšlení Martina Heideggera. Na poli jeho fundamentální ontologie se snažíme uchopit rozdíl mezi bytím člověka a bytím zvířete. Základem tohoto rozdílu je zřejmost jsoucna jako jsoucího v celku. V díle *Bytí a čas* je svět myšlen v rámci struktury bytí-ve-světě. Na základě výkladu bytí jsoucna, se kterým se člověk ve svém světě setkává, je určeno také bytí přírody. Příroda je odkryta v rámci celku příručních prostředků. Toto pojetí však vede k problému antropocentrismu, který se ukrývá v základech Heideggerovy fundamentálně ontologické koncepce. Proto se zabýváme obratem v Heideggerově myšlení, který lze shrnout maximou „myslet bytí přímo z bytí“. V textech z padesátých let Heidegger promýšlí lidské bydlení na Zemi v souvislosti s motivem pustnutí země. Tyto pozdější texty zároveň tematizují motiv techniky, jejíž bytnost Heidegger označuje slovem Gestell. Právě technika je tím, co určuje dnešní vztah člověka k přírodě.